

Република Србија
УПРАВНИ СУД
4 У. 273/12
19.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Весне Лазаревић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., Ул. ... бр. ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дикреције Београд, ради поништаја решења туженог 02/1 број: СД-П 1279 од 29.11.2011. године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.11.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Службе Филијале за град Београд 1, број: 181.6-2-105/11 од 22.09.2011. године, број досијеа: Д-11290, којим решењем је тужилји утврђено право на старосну пензију од 24.12.2009. године, у месечном износу од 25.824,25 динара, утврђен навршен пензијски стаж који износи 29 година, 09 месеци и 14 дана, одређено да ће се исплата пензије вршити од 24.12.2009. године, уз обрачун исплаћених износа пензије по решењу Д-11290 од 05.11.2010. године, одређено да је корисник права дужан да пријави сваку промену у року од 30 дана од дана настале промене која је од утицаја на право или обим коришћења тог права и надаље констатовано да жалба не одлаже извршење тог решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 06.01.2012. године, тужилја је оспорила законитост решења туженог органа истичући да није усаглашен диспозитив са образложењем, те да су првостепеним и другостепеним решењем погрешно утврђени лични коефицијенти (Л.К.) у смислу члана 63. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању из 2003. године, којим се бруто зараде осигураника доводе у однос са просечним бруто зарадама запослених у Републици Србији, а што тужени и првостепени орган нису урадили. Такође, у бруто износе тужилје није сабран допринос за пензијско и инвалидско осигурање што се може утврдити из листинга М 4 и извршеног обрачуна, тако да је тужилји

лични коефицијент у периоду од 2003. до 2009. године, умањен на начин и у процентима ближе наведеним у тужби, указујући још и да износи унети у обрасцу – листингу М 4 испод зарада представљају доприносе ПИО, који се сабирају са зарадама, што су органи пропустили да учине. Остајући надаље у свему при истакнутом захтеву од 04.08.2010. године у делу који се односи на неправилан обрачун пензије за период 2003. - 2009. година, као и при жалби на првостепено решење поднетој 06.12.2010. године, тужила је предложила да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу у свему остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор на основу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, којим је прописано да законитост оспореног управног акта суд испитује у границама захтева из тужбе, али при том није везан разлозима тужбе, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиле изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права. Ово стога што је према стању у списима тужила дана 04.08.2010. године, првостепеном органу поднела захтев за исправку грешке у решењу број: 181.1-2 00942/10 од 12.05.2010. године, којим је, као привременим, тужилци утврђено право на старосну пензију од 24.12.2009. године, у месечном износу од 24.985,73 динара, утврђен пензијски стаж у износу од 28 година 08 месеци и 27 дана, одређено да ће се исплата пензије вршити од 24.12.2009. године уз обрачун исплаћених пензија по привременом решењу од 22.04.2010. године, које је овим решењем од 12.05.2010. године замењено. У свом захтеву тужила је указала да се поред осталог грешке односе и на период од 2003. до 2009. године, у коме првостепени орган није приликом обрачуна уносио доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, за здравствено осигурање и за незапослене који се плаћају из зарада, што је за последицу имало погрешан обрачун личног коефицијента, а навела је и да је пензијски стаж погрешно утврђен. Новим привременим решењем број: 181.1-4 00080/10 од 05.11.2010. године, претходно привремено решење је замењено, тужилци утврђен пензијски стаж на начин како је тражила у свом захтеву од 04.08.2010. године и висина пензије утврђена у износу од 25.824,25 динара. Против овог решења тужила је изјавила жалбу коју је тужени орган делимично уважио и својим решењем од 24.03.2011. године поништио првостепено привремено решење од 05.11.2010. године. Против тог решења туженог органа 02/1 број: СД-П-12798 од 24.03.2011. године, тужила је поднела тужбу Управном суду која је одбијена пресудом 9 У.4911/11 од 28.07.2011. године, при чему је у образложењу пресуде тужилци указано да је у ситуацији када је тужени орган поништио привремено решење првостепеног органа и вратио предмет на поновни поступак и одлучивање, тужила има прилику да у поновном поступку штити своја права и интересе. Поступајући по налогу туженог органа првостепени орган је својим решењем број: 181.6-2-105/11 од 22.09.2011. године тужилци утврдио право на старосну пензију у истом износу, а пензијски стаж у истом трајању, све као у претходном решењу од 05.11.2010. године, налазећи да је тужила испунила услове за стицање права на старосну пензију прописане чланом 69. Закона о изменама и допунама

ЗПИО ("Службени гласник РС", бр. 101/10), која јој припада у висини одређеној применом одредаба члана 61. - 70. истог Закона, и то обрачуната на основу података утврђених у матичној евиденцији по осигураницима, с тим да су преглед података о навршеном пензијском стажу, обрачуна личног коефицијента, личног бода и висине пензије саставни део решења од 22.09.2011. године. Против овог решења тужила је изјавила жалбу коју је тужени орган одбио применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку након што је поводом навода жалбе извршена поновна контрола ожалбеног решења, као и механографског обрачуна који чини његов саставни део којом приликом је установљено да је првостепени орган правилно, на основу података регистрованих у матичној евиденцији утврдио основице осигурања тужиле у периоду од 2003. до 2009. године, личне коефицијенте за те године, а са тиме у вези и правилно утврдио висину старосне пензије правилном примени одредби члана 61. - 70. и 236. Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Одредбом члана 61. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03 ... 101/10), је прописано да се висина старосне и инвалидске пензије одређује тако што се лични бодови помноже са вредношћу општег бода на дан остваривања права, с тим да се сагласно члану 62. истог Закона, лични бодови осигураника утврђују множењем личног коефицијента осигураника и његовог пензијског стажа. Одредбом члана 63. став 1. је прописано да годишњи лични коефицијент представља однос укупне зараде осигураника, односно основице осигурања почев од 1. јануара 1970. године за сваку календарску годину, док је ставом 2. прописано да ако су зараде, односно основице осигурања унете у матичну евиденцију у нето износу доводе се у однос са просечном нето зарадом запослених у Републици, а ако су унете у матичну евиденцију у бруто износу доводе се у однос са просечном бруто зарадом запослених у Републици. Ставом 3. је прописано да годишњи лични коефицијент представља однос укупне зараде, основице осигурања и висине уговорене накнаде осигураника, за сваку календарску годину и просечне годишње зараде у Републици за исту календарску годину, док је ставом 5. овог члана Закона прописано да се при одређивању годишњег личног коефицијента узимају зараде, накнаде зараде, односно основице осигурања, као и уговорене накнаде које су служиле за обрачунавање и плаћање доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, на које је плаћен допринос и које су утврђене у матичној евиденцији. Одредбом члана 67. став 1. истог Закона је прописано да се лични коефицијент утврђује тако што се збир годишњих личних коефицијената из чл. 63. до 66. овог Закона, подели са периодом (године, месеци и дани) за које су обрачунати, с тим што се свака година рачуна као 1., сваки месец као 0,0833, а сваки дан као 0,00278. Ставом 2. је прописано да се као један месец, у смислу става 1. овог члана рачуна календарски месец, односно 30 дана. Одредбом члана 85. став 1. овог Закона, је прописано да се пензијски стаж и зараде, накнаде, уговорене накнаде, односно основице осигурања, као и друге чињенице од утицаја на стицање и утврђивање права, осим налаза, мишљења и оцене органа вештачења, узимају у обзир при остваривању права из пензијског и инвалидског осигурања, на основу података утврђених у матичној евиденцији. Одредбом члана 140. став 1. наведеног Закона је прописано да својство осигураника, стаж осигурања, зараде, накнаде зараде, основице осигурања, односно уговорене накнаде које се узимају за утврђивање висине права утврђује фонд на основу пријава података из члана 132. овог Закона, уношењем података у матичну евиденцију за чију тачност је сагласно одредби члана 135. став 1. овог Закона одговоран подносилац пријаве.

Полазећи од цитираних законских одредби, те имајући у виду стање у списима, Управни суд налази да је тужени правилно утврдио да је првостепени орган правилном применом законских одредби на које се позвао у решењу израчунао да лични коефицијент тужиле као осигураника износи 1,247016, који помножен са пензијским стажом за одређивање висине пензије прерачунатим у смислу одредбе члана 67. Закона о пензијском и инвалидском осигурању (а то је стаж осигурања од 29 година, 9 месеци и 14 дана увећан за 4 године, 5 месеци и 18 дана на име додатог стажа за жене, што чини укупан стаж за обрачун од 34 године, 3 месеца и 2 дана), даје лични бод осигураника 42,719304 који помножен са вредношћу општег бода (израчунатог применом члана 70. наведеног Закона о пензијском и инвалидском осигурању) и који износи 604,51 динар, даје износ пензије од 25.824,25 динара, у ком износу је тужиле ожалбеним решењем и утврђено право на старосну пензију.

Суд је ценио наводе тужбе који упућују на наводе жалбе и на наводе захтева од 04.08.2010. године за исправку грешке у решењу и доношење коначног решења, а којима тужиле указује да за године од 2003. до 2009. године у бруто износ нису унети доприноси за пензијско и инвалидско осигурање, за здравствено осигурање и незапослене, који наводи су и у тужби поновљени, али је нашао да исти нису основани, с обзиром да је према стању у списима првостепени орган правилном применом цитиране одредбе члана 85. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03 ... 101/10), утврдио лични коефицијент за тужилу полазећи од основице осигурања из базе података матичне евиденције тужиле у бруто износу (који се не сабира са износом уплаћеног доприноса на основицу) и бруто износа просечне годишње зараде у Републици за исту календарску годину, са чиме у вези је надаље правилно применивши одредбе члана 67. - 70. истог Закона, израчунао износ тужилине пензије од 25.824,25 динара.

Нису основани ни наводи тужбе да диспозитив оспореног решења није усаглашен са образложењем, са разлога што је одредбом члана 198. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10) прописано да се диспозитивом решава о предмету поступка у целини и о свим захтевима странака о којима у току поступка није посебно решено, док је ставом 2. истог члана Закона прописано да диспозитив мора бити кратак и одређен, а ако је потребно може се поделити и на више тачака. Одредбом члана 230. став 1. истог Закона, је прописано да ће другостепени орган одбити жалбу када утврди да је поступак који је решењу претходио правилно спроведен и да је решење правилно и на закону засновано, а жалба неоснована. Будући да је у конкретном случају, а по оцени Управног суда, тужени орган одлучујући о жалби тужиле изјављеној против првостепеног решења од 22.09.2011. године, правилно утврдио да је поступак који је ожалбеном решењу претходио правилно спроведен и да је то решење правилно и на закону засновано, а жалба неоснована, при чему је и сагласно одредби члана 235. став 2. наведеног Закона, правилно оценио и све жалбене наводе, то је диспозитивом оспореног решења правилно одбијена жалба тужиле и такав диспозитив је јасан, одређен и у складу са правним основом и разлозима за одлуку наведеним у образложењу оспореног решења.

Следом изнетог, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.11.2014. године, 4 У.273/12

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО/ЈЗ